

"מתוך "השעון המופלא" ה.פייל

השועל האדום הגדול הציע פעם שותפות לדוד דוב. אמנם לדוד דוב היה סיר מלא דבש וגם גלגל גבינה גדול, ולשועל לא היה אלא מלוא ראשו עורמה, אבל, כפי שהסביר השועל, ראש מלא עורמה טוב יותר אפילו מסיר דבש וגלגל גבינה. לכן גם דוד דוב הסכים לשותפות. "את הגבינה והדבש נשים במחסן ונשמור לימי חורף" הציע השועל. ודוד דוב הסכים. אלא שלשועל התחשק דבש ולכן אמר פעם לדוב "אני מרגיש קצת חולה היום. לא אצא לעבודה. אני צריך

ללכת לרופא". אך הוא לא הלך לרופא אלא התגנב למחסן ואכל חלק מהדבש. אחר כך הוא שכב בשמש והשתזף, כי זה נעים אחרי ארוחה דשנה. בסוף חזר הביתה. "איך אתה מרגיש עכשיו?" שאל אותו דוד דוב. "יותר טוב" ענה השועל האדום. "הרופא נתן לך תרופה?" שאל דוד דוב. "כן, כן" ענה השועל האדום. "התרופה הייתה מרה?" שאל דוד דוב. "לאו דווקא, לא רעה" אמר השועל האדום. "וכמה תרופה הוא נתן?" שאל דוד דוב. "כשליש מסיר" ענה השועל האדום. "הו-הו" חשב דוד דוב "זו כמות תרופה רצינית. טוב שהוא הלך לרופא". בינתיים העניינים נמשכו כרגיל אבל אז התחשק לשועל שוב לאכול דבש. הפעם הוא הסביר לדוד דוב שעליו לבקר אצל סבתא שלו. וכמובן שוב הלך למחסן, אכל מהדבש כמה שרצה, ושוב נשכב בשמש אחרי הארוחה. כשחזר הביתה שאל דוד דוב "ראית את סבתך?" "כן, ראיתי" ענה השועל האדום. "וקיבלת אצלה דבר מה?" שאל דוד דוב.

דוב עומד במטבח ומשחיז סכין הלחם שלהם.
"שלום אבא תיש" אמר השועל האדום "מה מעשיך
כאן?"
"אני ממתין לארוחה שאליה הזמנתם אותי" ענה התיש.

"כן, נתנה לי קצת מהסיר" ענה השועל האדום.
"זה דבר מוזר לתת לנכד" חשב דוד דוב.
ושוב עבר זמן והשועל התחיל לחשוב על הדבש
שבסיר. הפעם הוא המציא חתונה, וכך גם אמר לדוד
דוב.
מובן שלא הלך לכל חתונה אלא למחסן ושם אכל את
שארית הדבש וליקק את הסיר עד הסוף.
"איך הייתה החתונה?" שאל אותו דוד דוב.
"הו, הכל עבר בסדר" ענה השועל האדום.
"ונתנו כיבוד טוב?" שאל דוד דוב.
"כן, נתנו שם כל שהיה בסיר" ענה השועל האדום.
"הו-הו" חשב דוד דוב "כנראה היו שם אורחים רעבים
מאוד כדי לאכול כל כך הרבה."
עבר זמן ויום אחד אמר דוד דוב "נעשה מסיבה ונאכל
את הגבינה ואת הדבש שבסיר. לך להביא אותם, ואני
אזמין הנה את שכננו אבא תיש, להסב אתנו."
זה התאים מאוד לשועל האדום והוא הלך למחסן
להביא את הדבש והגבינה. וכשבא לשם חשב שהרי
הדבש והגבינה שייכים לזה לזה, ואת הדבש כבר אכל אז
החליט לאכול גם את הגבינה, וכך עשה.
כשחזר מצא את שכנם אבא תיש יושב ליד האח, ודוד

"ואיפה דוד דוב?"

"הוא במטבח, משחיז סכין" ענה אבא תיש.

"כן" אמר השועל האדום "וכשהסכין תהיה חדה הוא יחתוך את זנבך."

"וי! זה הבהיל את אבא תיש נורא. הוא הבין שאין לו מה לחפש בבית הזה והתחיל לברוח משם כאילו אדמה בערה תחת רגליו. והשועל האדום הלך לדוד דוב שם במטבח ואמר "אורח יפה הזמנת. הוא לקח את סיר הדבש ואת הגבינה וברח, ואנו יכולים לשבת לשולחן, אבל על השולחן לא נמצא ולא כלום."

כשדוד דוב שמע זאת, הוא לא התמהמה. קפץ החוצה והתחיל לרוץ אחרי אבא תיש. "עצור!" קרא "לפחות תן לי קצת".

אבל אבא תיש חשב שדוד דוב מדבר על זנבו, כי הרי הוא לא ידע על הגבינה ועל הדבש שאכל השועל האדום. הוא רק דהר קדימה כמו רוח סערה.

וזה מה שיצא מהשותפות. לא נשאר להם כלום אלא רק עורמה שהשועל הביא לעסק, כי אותה הרי אבא תיש לא לקח אתו.

ועכשיו, אחרי שלא נשאר כלום מהדבש והגבינה, היו השותפים צריכים לדואג לאוכל, כי על אוויר בלבד קשה

לחיות.

"ראה-נא" אמר השועל האדום "ג'ון האיכר מחזיק במחסן שלו מלא נקניקיות, בשר ועוד דברים טובים. אז נפעיל שוב עורמה משותפת שלנו ונכנס לשם, לראות מה ניתן להוציא."

זה התאים מאוד לדוד דוב, כי לא היה לו עכשיו ממה להתקיים והם הלכו למחסן של ג'ון האיכר ביחד.

לא היה איש בביתו של ג'ון האיכר ולא בסביבת המחסן וזה מה שרצו הגנבים, אך דלת המחסן הייתה נעולה.

היה שם חלון קטן, גבוה בקיר, בדיוק גדול דיו כדי שהשועל האדום יוכל לזחול דרכו.

"תעזור לי לעלות" אמר לדוד דוב "ואני אזרוק לך החוצה את הדברים הטובים." התכופף דוד דוב והשועל האדום

עלה על גבו וזחל לתוך החלון פנימה. והנה הוא היה בפנים מרוצה כמו עכבר בקופסת גבינה, בין כל מני

מאכלים טובים. ואז הוא התחיל לצעוק לדוד דוב "מה לזרוק לך קודם, נקניק או בשר?"

"שש, שש" אמר דוד דוב.

"כן, כן" זעק השועל האדום מתוך המחסן בקול חזק עוד יותר "רק תגיד מה לזרוק לך קודם?"

"אל תעשה רעש כזה" לחש דוד דוב "עוד מעט כולם

ישמעו אותך ויבאו הנה. רק זרוק מה שבא קודם,
ותעשה זאת מהר."
"כן, כן" זעק השועל האדום עוד יותר חזק "הכל פה
מצוין וטעים, אבל אתה ורק תגיד מה לזרוק קודם."
אבל דוד דוב לא קיבל לא בשר ולא נקניק, כי השועל
האדום עשה רעש כה גדול שג'ון האיכר שמע אותו ובא
עם עוד שלושה עוזרים. דוד דוב התחיל לברוח, מהר
כמה שרק יכול היה, אבל הם עדיין השיגו אותו ונתנו לו
מכות רצח על גבו, ואותן הוא יכול היה לזכור עוד במשך
שבוע.

בינתיים השועל האדום חיכה שהאחרים יתרחקו, מילא
שק בכל טוב שמצא במחסן, זרק דרך החלון החוצה
ויצא אחרי השק בעצמו ולא היה איש שיוכל להפריע לו
בכך. הוא הסתיר את השק במקום שידע רק הוא וחזר
הביתה נאנק וגונח כאילו גם הוא קיבל מכות. וי! וי!"
קרא "חזקים החברה האלה ומרביצים היטב".
הגניחות של השועל האדום ניחמו קצת את דוד דוב, כי
הבין שהוא לא היחיד שנפל בפח, או כך בכל אופן חשב.
עברו ימים והשועל האדום גמר לאכול את הדברים
הטובים שגנב ממחסן של ג'ון האיכר ולא נישאר לו כלום
לנגוס.

דוד דוב הרגיש בנעשה והתחיל לקרוא "אז מה, ג'ון האיכר מגיע כבר?"
"שקט, שקט" לחש השועל האדום שניסה להוציא את זנבו מהמלכודת. אבל דוד דוב המשיך לשאול בקול רם

"שמע" אמר לדוד דוב "ראיתי איך קוטפים תפוחים במטע של ג'ון האיכר והסככה שם בוודאי כבר מלאה בתפוחים. בוא אתי ונמלא את השקים שלנו, ויהיה לנו מה לאכול בחורף."
הסכים דוד דוב לרעיון, והם יצאו שוב לגניבות. הפעם הדלת הייתה פתוחה ולא הפריע להם כלום להיכנס לסככה. ולכן נכנסו שניהם והתחילו למלא את שקיהם בתפוחים. אלא שהשועל האדום לקח הכל ומהר בלי לברור, ובו בזמן דוד דוב בחר ולקח את היפים והבשלים בלבד. חשב שיש לו זמן, והעדיף לא למלא את השק שלו בפסולת.
וכך, כאשר שלשועל האדום היה כבר שק מלא תפוחים, עמד דוד דוב עם שק מלא רק למחצה בתפוחים בשלים ועסיסיים.

"רק אציץ דרך החלון, לראות אם לא בא מישהו" אמר השועל האדום". אבל הוא תכנן לקפוץ דרך החלון עם התפוחים שלו, לנעול מבחוץ את דלת הסככה ולהשאיר את דוד דוב בפנים, כדי שיתפסו אותו ויאשימו בגניבה. הוא ניגש לחלון וקפץ החוצה, אך הפעם מזלו הכזיב, כי תחת לחלון שם ג'ון האיכר מלכודת נגד עכברושים, וזנבו של השועל האדום נתפס בה.

יותר "כן, כן. אבל אמור לי רק האם הוא בא?"
"שש, שש" לחש השועל האדום.
"כן, כן, רק אמור לי האם בא כבר ג'ון האיכר " צעק דוד
דוב עוד יותר חזק.
ואמנם ג'ון האיכר שמע את המהומה ובא עם אנשיו ועם
שלושה כלבים גדולים.
"לא, ג'ון, אל תיגע בי. הגנב הוא דוד דוב, הוא בתוך
הסככה. לא אני הגנב" קרא השועל האדום.
כן, כן, ג'ון האיכר שמע כבר לא פעם תירוצים כאלה
והנה הייתה לו הזדמנות לשלם כראוי לגנבים. האלות
התרוממו באוויר, אלא שהשועל האדום משך חזק, קרע
את הזנב שלו, השאיר אותו במלכודת והתחיל לברוח,
כשג'ון האיכר, העוזרים והכלבים רצים אחריו.
בינתיים דוד דוב גמר למלא את השק שלו בתפוחים
יפים וכשרעש המרדף אחרי השועל האדום לא נשמע
אפילו מרחוק, יצא מהסככה וחזר בשקט הביתה.
וכך אבד השועל האדום את זנבו במלכודת.
ואת מוסר השכל מהסיפור תוציאו בעצמכם.

